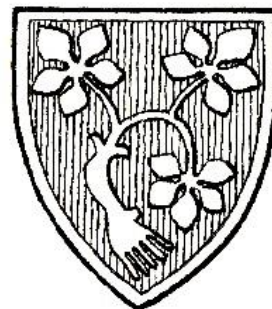

zprávy

roudnické farnosti

34. číslo – leden 2018

ÚVODNÍK

Nový rok jsme zahájili cestou, a to do rakouského Herzogenburgu, kde v tamním klášteře už půl roku tráví noviciát náš bývalý kostelník Honza Hejduk, nyní Herr Hieronymus. Často se na něj ptáte, zajímá vás, jestli je stále nadšen či jak bojuje s obtížemi řeholního a komunitního života. Protože to všechno (a pochopitelně také – jestlipak se mu po nás stýská?) zajímá i nás, vydali jsme se jej i celou spřátelenou komunitu augustiniánů kanovníků navštívit.

Doposud každá má cesta do Herzogenburgu byla rámována nějakými zvláštními či dramatickými okolnostmi – v tomto případě už před startem tím, že nám den (a noc!) před odjezdem začaly rodit ovečky. Tato skutečnost nás – stále celkem novopečené chovatele – zároveň dojímala a trochu znepokojovala: Vydrží jehňátka týden bez naší péče? Kolik jich bude, až se vrátíme, a neztratí do té doby svou jehněčí roztomilost? Místo prozaického balení ponožek a výběru společenských šatů jsme předodjezdovou noc strávili pozorováním nesmírně tichého a pokojného divu ovčího rození. Pak jsme ale přenechali starost o stádečko Pastýři (a několika známým) a vyrazili jsme.

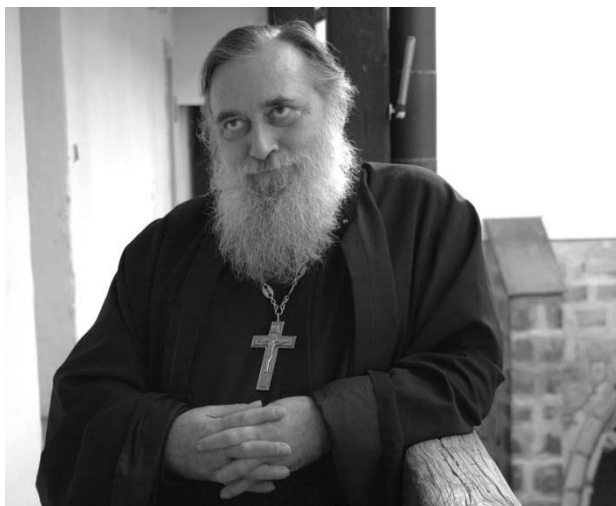

Po bouřlivém přivítání (které nápadně připomínalo poskakování oněch jehňátek) jsme zjistili, že se Jeroným v nejdůležitějším vůbec nezměnil, že talár mu padne lépe než civil (předvedl nám v něm několik akrobatických hvězd), německy mluví už zcela plyně a je poctěn funkcí ceremoniáře – to znamená, že tak jako dřív v Roudnici, i v Herzogenburgu našel důležité místo ve svém živlu, liturgickém životě. Zvláště během obřadů je jasné, že do herzogenburgské komunity zapadá, jako by tam vyrůstal odjakživa. Je pochopitelné, že se musí srovnávat i s obtížnějšími stránkami společného soužití, ale všichni jsme měli pocit, že své místo v komunitě dokázal najít poměrně rychle a že i ostatní spolubratři ho přijímají jako člena rodiny. Honza se zajímal i o to, jak pokračujeme u nás ve farnosti, prosil nás, abychom všechny pozdravovali a na mnoho z vás se konkrétně ptal. Jasné je, že na roudnickou farnost nezapomíná a v klášteře staví i na tom, co tu s roudnickými prožil.

Po několika dnech vyprávění, kudy kdo z nás šel dál, po návštěvách mnoha krásných poutních míst v okolí, po slavnostní mši a společenské večeři se vracíme zase zpátky – ač nepochybujeme, že na cestě zůstáváme dál.

Barbora Matiašová

KDO JE KDO

Římskokatolická farnost Roudnice nad Labem má novou posilu, nového výpomocného duchovního. Je jím otec Ludvík Šťastný. Nepřekvapilo vás to? Pravda, otec Šťastný se svolením svého biskupa a kardinála Duky v Roudnici dobrovolně vypomáhá už mnoho let, ale od poloviny ledna tohoto roku má k tomu také oficiální ustanovení.

Co vás přivedlo do Roudnice?

V roce 1977 jsem dostal od dráhy byt a tak jsem se ocitl v Roudnici nad Labem. Nejprve jsme bydleli na sídlišti. Přišli jsme tam s jedním dítětem a pak se nám narodily další, druhé, třetí, čtvrté. V devadesátém roce jsem měl možnost dostudovat teologii. Pak mě zlákali, abych šel pracovat sem na městský úřad jako sociální kurátor. A v devadesátém čtvrtém roce v srpnu jsem byl pozván, abych absolvoval exercicie, pátého srpna toho roku jsem byl svěcený na jáhna v Prešově a třináctého prosince na kněze. Zároveň jsem už jako jáhen byl jmenován tajemníkem biskupského vikariátu.

To je pěkný souhrn a teď bychom to vzali trochu pod drobnohled. Kde jste se narodil?

Narodil jsem se v Praze. Tam jsem chodil i do školy a na gymnázium. O prázdninách jsme jezdili na Vysočinu, odkud rodiče pocházeli, tam se nám moc líbilo. Tatínek dělal uměleckého truhláře v Národním divadle a maminka byla s námi doma. Před tím učila náboženství, ale to jí pak zatrhli. Bydleli jsme na Strossmayerově náměstí, tam jsme také chodili do kostela. V osmašedesátém roce, když byla obnovena činnost Řeckokatolické církve, tak jsem se s nimi seznámil – nejdříve u Svatého kříže, kde mě uchvátil zpěv, a pak u svatého Klimenta - a tam mě to nějak vcucló.

Kdy jste začal přemýšlet o kněžství?

Nevím. V pěti letech? Nějak to ve mně bylo pořád. Chvilku jsem chtěl být lékařem, ale ten uzdravuje jen tělo a člověk stejně umře. Po gymnáziu jsem v sedmdesátém druhém roce nastoupil do semináře v Litoměřicích. Na počátku pátého ročníku před jáhenským svěcením jsem musel s pravdou ven, musel jsem jim říct, že ho chci přijmout z Prešova u řeckokatolíků. Před tímto svěcením jsem se musel ženit, abych mohl být svěcený na jáhna. A pak mi bylo napsáno, že jsem nedostal státní souhlas k dalšímu studiu a byl konec. Tak jsem se rozkoukával, co dělat. Chvilku jsem pracoval u geodetů, a pak, abych nemusel na vojnu, jsem šel na dráhu. Tak jsem se dostal do Hněvic na nádraží a do Roudnice. V devadesátém roce, když přijel Svatý otec do Prahy, tak vyzýval všechny laiky, aby studovali teologii. Neváhal jsem. V pondělí jsem napsal znovu na fakultu, jestli bych mohl, poslušen slov Svatého otce, dostudovat. A hned ve středu mi přišla odpověď, abych nastoupil na podzim a dostudoval pátý ročník externí formou.

V Roudnici už tedy žijete dlouho. Vždy jste spolupracoval s kněžími, kteří by ustanovení sem do farnosti?

Prakticky se všemi. Po mém vysvěcení na kněze, když byla možnost, tak jsem s nimi koncelebroval, protože v kánonech východních církví, což je předpis závazný pro celou katolickou církev, stojí, že je možné a vhodné, aby kněží sloužili spolu dohromady (oblečení každý v rouchách svého obřadu), s tím, že obřad určuje vždy hlavní celebrant. Ukazuje se tak jednota katolické církve. Zajímavé je, že na Druhém vatikánském koncilu zaznělo, že věřící, žijící na místě, kde se vyskytuje více obřadů, by měli znát všechny ty obřady a být schopni aktivně se zúčastnit bohoslužeb. My tady v tom máme velký dluh. Dlouho byla v Čechách jen jediná řeckokatolická farnost v Praze.

Dovedu si představit, že se díky tomu mohly objevovat i různé reakce na fakt, že je tu ženatý kněz, který má rodinu.

V katolické církvi mají všechny církve zavedeno, že může být vysvěcen na kněze ženatý muž. Jedinou výjimku má římskokatolická církev. Ta si stanovila někdy zhruba před tisíci lety – ani ne – že bude svítit na kněze pouze ty muže, kteří se již rozhodli žít v celibátu.

Je to náročné, být knězem a zároveň mít rodinu, nebo to má nějaké přednosti, ze kterých se dá čerpat?

Ženatý kněz má tu obrovskou výhodu, že je s lidmi. Svobodnému člověku se může snadno stát, pokud na tom intenzivně nepracuje, že se od společnosti izoluje. Měla by být a jsou proti tomu různá opatření. Například vznik kanovníků, kteří žijí pohromadě. Dříve to nebylo, aby kněz žil někde sám opuštěný. Takže když je kněz doma a má děti a ty na něj koukají doma jako na kněze a v kostele jako na otce – zpravidla opačně, než by to člověk čekal – tak je to taková pěkná zpětná vazba, někdy hodně krutá, ale dobrá a vhodná. A také je potřeba vyzdvihnout, že podstatně těžší to mají manželky kněží. Žena má muže buď jako strom, o který se může opřít, anebo jako batoh. A žena kněze spíše táhne ten batoh. Krásně se to ukázalo v padesátých letech, když manželky pozavíraných kněží držely pohromadě celou rodinu. A když je pak propouštěli, tak jim nabízeli možnost přestoupit k Pravoslavné církvi a měli by život celkem jednoduchý. Ale v tu chvíli je často ty ženy držely a měly je k tomu, aby zůstali věrní katolické církvi a římskému papeži a nepřestupovali.

Co jste měl jako kněz všechno na starosti?

Na začátku jsem byl jmenován tím tajemníkem biskupského vikariátu. Po zřízení Apoštolského exarchátu Řeckokatolické církve v ČR bulou svatého papeže Jana Pavla II. jsem byl jmenován osobním tajemníkem apoštolského exarchy biskupa Ivana Ljavince. Zároveň jsem o nedělích a svátcích jezdil do různých míst v ČR sloužit svaté liturgie. V devadesátém osmém roce jsem byl jmenován administrátorem nově zřízené Řeckokatolické farnosti v Ústí nad Labem, která měla na svém území okresy Litoměřice, Teplice, Děčín a Ústí nad Labem. Pak v různých chvílích jsem byl prozatímně jmenován v Chomutově a v Žatci na území okresů Most, Chomutov a Louny. Pak jsem byl také jmenován děkanem liberecko-chomutovským. A tak dále. Ale toho všeho už mě postupně zbavili a zůstávám jako výpomocný duchovní.

A teď jste byl navíc čerstvě oficiálně ustanoven výpomocným duchovním v Římskokatolické farnosti v Roudnici nad Labem, kde už léta po domluvě a se svolením obou biskupů vypomáháte dobrovolně.

Pan kardinál Duka a můj biskup se dohodli a zažádali do Říma, aby mi bylo umožněno vysluhovat všechny svátosti v latinském obřadu, což v létě dne třetího července minulého roku Kongregace pro východní církve „mocí fakult, jež užívá z dovolení nejvyššího velekněze, papeže Františka, poté, co vše zrale uvážila, žádanou výsadu dobrotivě uděluje...“ Toto dovolení platí na pět let. Podepsán: Leonardus Card. Sandri, Prefekt. A celé to vyvrcholilo tím, že jsem teď k patnáctému lednu dostal od pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky ustanovení jako výpomocný duchovní v Roudnici nad Labem se souhlasem mého ordináře otce biskupa Ladislava Hučka.

Tak vám přeji do staro-nové služby pevné zdraví a spoustu sil.

Jan Horák

CO BYLO

BYLY VÁNOCE,

byl advent, jedny z nejrůšnějších dob farního života. Chceme moc poděkovat všem, kdo přispěli, pomohli, zajímali se. Děkujeme za skvělé ochutnávky cukroví, které nám dodávalo potřebné kalorie na liturgický maraton. Děkujeme dobrovolníkům, kteří zajistili otevřený kostel na Štědrý den - a veřejnost toho opět se zájmem využívala. Děkujeme dobrovolným barmanům v Klášterním klubu. Děkujeme všem, kdo pletli, prodávali a kupovali adventní věnce. Děkujeme čertům a andělům. Děkujeme všem, kdo pomohli s distribucí letáků a pozvánek. Děkujeme skautům za Betlémské světlo. Děkujeme anonymnímu dárci, který nám nechal na prahu mikulášskou nadílku. Děkujeme tříkrálovým koledníkům. Děkujeme ministrantům, kteří se moc nevyspali. Děkujeme ovcím, které se nakonec ukázaly v pastorační práci mnohonásobně úspěšnější než my. ☺ Děkujeme i za Tichý Silvestr - byl milý, pokojný a přátelský, v jednu chvíli nás bylo asi třicet.

A místo PF historka: když si měšťáci pořídí ovce, myslí si, že se jehňata rodí na jaře. Druhého ledna přijdou do chlívků a nemůžou se přestat divit, proč je těch ovcí najednou šest. Tak nám přeju, abychom se v novém roce nechali ochotně překvapovat, třeba i za cenu mírného ponížení, že si člověk nevšimne toho, co má přímo před nosem.

KRIMI OKÉNKO

Pár let života v Roudnici nás posílilo v duchovním náhledu, že svět je založen na pomíjivosti. Namátkou jmenujme, že před kostelem pominula dvě auta, několik okének a obsahů jiných aut, okapy, peníze z kasičky v kostele, peníze z klubové kasičky a v posledním měsíci také bohužel kolo zaparkované na dvorku Klášterního klubu. Minulý týden jsme zjistili, že zmizelo i několik knih, určených v kostele k prodeji, celkem za 600Kč. Velmi rádi bychom nechávali denně kostel otevřený a přístupný, ale nejde to. Uvážíme-li, že kostel nikdy nenecháváme bez dozoru a že tedy někdo dokáže krást ve chvíli, kdy kolem stojí spousta lidí, je to dvojnásob otravné. Proto prosím, nejen si dobře hlídejte své hmotné statky, ale také mějte oči na stopkách, pokud jde o hmotné statky naše společné. A nebojte se zakročít.

Onehdy – už nevím kdo – přišel se zprávou: „Viděl jsem nějakého pána, jak krade v kasičce peníze.“ To je informace jistě velmi dobře míněná, ale poněkud neúčinná. Pokud uvidíte zloděje, vyrušte ho prosím. Pokud se bojíte, upozorněte někoho vyššího a svalnatějšího. Pokud uvidíte, že se někdo podezřele zaměstnává něčím cennějším, co jde odnést, obvykle se postavte blíž, a tím mu zkomplikujte podmínky, pro případ, že by jej postihlo pokušení. Dovolují si apelovat zvláště na vás, kteří se podle návodu Pána Ježíše vzdáváte předních míst a jste zvyklí stát při mši pod kůrem.

Zuzana Horáková

VÝSLEDKY TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY

Milí farníci,

Farní charita Roudnice nad Labem chce poděkovat všem, kteří v uplynulých dnech letošního roku finančně přispěli do kasiček tříkrálových koledníků. V Roudnici nad Labem, Budyni nad Ohří a 18 obcích Podřipska, Budyňska a Mělnicka se letos **podařilo vykoledovat opět rekordní částku – 211 002 Kč** - je to o 33 380 korun víc než v minulém roce. Na mši svaté v neděli 7.1. 2018 v Černoučku, Roudnici n.L. a Cítově se vybralo celkem **11 957 Kč**. (Černouček 5 765 Kč, Roudnice 4692Kč, Cítov 1500Kč.)

Náš obrovský dík patří všem farníkům - dobrovolníkům, kteří se zapojili do tříkrálové sbírky ve velmi silném obsazení: fungovali jako vedoucí skupinek, koledníci, či zázemí na charitě a především díky nim se podařilo dosáhnout tak výborného výsledku. Jmenovitě chceme poděkovat dobrovolníkům - Jitce Kirschnerové, Evě Krejčové, Jiřině Šustrové, Renátě Chmelové, Marii Krejčové st. a ml., Marii Kubelkové, paní Sedláčkové, Jaroslavě Topinkové, Jiřímu Pětníkovi, Václavě Zelenkové; dále koledníkům - Tomáši Petrákovi, Jiřímu Krejčímu, Stanislavu Lysáčkovi, Matějovi, Kristýně a Verunce Doleželovým, Tomáši Laubemu, Anně, Báře a Vojtovi Štorovým, Péťovi a Dorotce Francovým, Petru a Tobiáši Sedláčkovým, Hugovi Pohořalému, Agátě Lysáčkové, Thee Berenice Lebrové, Daniele Tojnarové, Petře Rališové, Barunce Kopáčkové, Zdislavě a Prokopovi Svobodovým. Děkujeme i P. Martinovi Brousilovi a Janu Horákovi, kteří našim koledníkům požehnali na Řípu a na Karlově náměstí v Roudnici a doprovázeli je svými modlitbami na jejich pouti.

Vybranou částku použijeme na realizaci oprav azylového domu pro ženy a matky v Roudnici n.L., zajištění provozu charitního šatníku a psychologické poradny. Všem z celého srdce děkujeme a Pán Bůh zaplať za vaše dary.

Zdenka Pětníková a Marcela Lysáčková
Farní charita Roudnice nad Labem

PUTOVÁNÍ SVATÉ RODINY

Měli jsme se podělit o zážitek putování ikony Svaté rodiny. Tak jdu tedy na to... Nazvala bych to Putování všech ostatních vyjma Svaté rodiny.

Jsem profesí geograf, a jakožto osoba pracující s prostorem jsem nadšená, mohu-li zkoordinovat jakékoli aktivity v prostoru. Rozhodli jsme se tedy společně s mým kmotrem Jenem, který žije v Ústí nad Labem a je zaměstnán na stejném pracovišti, připravit Svaté rodině doslova cestovatelský zážitek. Obraz jsem měla převzít v úterý večer od předchozí osoby v pořadníku, pohostit Rodinu u nás doma v Roudnici, ranním vlakem ji transportovat do Ústí, v práci předat Jendovi, ten by si ikonu vzal do střekovského bytu, ve čtvrtek by mi ji v práci předal a Rodina by opět cestovala do Roudnice, případně kamkoli jinam za dalším poskytovatelem ubytování.

Ale znáte to. Člověk míní, Pán Bůh mění. Možná abychom si my geografové nemysleli, že snad umíme o dění v prostoru rozhodovat lépe než On. Nejprve nás převezli naši kolegové, kteří na den hlavního předání naplánovali "vánoční besídku". Byť v Betlémě by za to Panenka Marie se svatým Josefem byli vděční, v podmínkách Ústí nad Labem jsme je raději chtěli ušetřit toho, aby složili hlavu v některém z tamních hostinců. Protože jsme již jiný vhodný termín expedice nenašli, dohodli jsme se tedy, že uvítám Svatou rodinu pouze já u nás doma a to raději – v porovnání s pracovními dny – o méně hektickém víkendu.

Vydala jsem se po rorátech přepsat své pořadí v tabulce. K mému údivu mezi mnou a předchozí osobou na pořadníku nebyl nikdo jiný zapsán po dobu šesti dnů. Napsala jsem se tedy na pátek, a abych předešla nějakým komplikacím, zatelefonovala jsem hned paní, od níž jsem měla ikonu přebírat. Paní nebyla roudnická, a tak jsme chvíli přemýšlely, jak se do její obce dopravím. Dohodly jsme se, že si čas a místo předání ještě během pátku upřesníme a možná to necháme až na sobotu, kdy má paní cestu do Litoměřic přes Roudnici. V pátek se mi nepodařilo se paní dovolat, a tak jsem si říkala, že na nevyzvednutý hovor zavolá zpět v sobotu. Mezitím jsme ovšem odjeli s manželem do Úštěka na slavný adventní trh a následně navštívit kamaráda Jirku v Ústí nad Labem. Přesně uprostřed tržiště samozřejmě zazvonil telefon a nastalo určování geografické polohy ikony, mě a paní předavatelky. Průsečík nebylo v danou chvíli možno nalézt, ale navrhla jsem, že z Ústí můžeme jet přes obec, kde paní bydlí, a ikonu převzít. Nadšení to úplně nevzbudilo, jelikož jsme se od Jirky měli vrátet až tak v osm hodin večer.

Cestou z Ústí jsem vyslala SMS, že jsme na cestě. Poněkud neočekávaná odpověď dorazila až poté, co jsme doma odemkli: "Já jsem v Ledčicích." Odepsala jsem: "My jsme již doma v Roudnici. Zatím mi ale není úplně jasné, kde je obraz. S Vámi v Ledčicích?" "Ne, bohužel zůstal doma." Inu, jde přeci hlavně o azyl Josefa a Marie s novorozeňátkem. Oni potřebují přístřeší nad hlavou. V Betlémě je všady odmítli, až skončili ve chlévě. My jsme jim dokázali poskytnout špičkové ubytovací služby na jediném místě na několik nocí, aniž by se museli někam trmácet.

Nebojte, dopadlo to dobře i pro mě! V neděli došlo k předání ikony v Klášterním klubu, kde jsem mohla strávit krásné chvíle ve společném hovoru.

DĚTI

...kreslí Dáda Tojnarová

Odhal, jaké slovo se skrývá na každém řádku, když správně poskládáš písmenka. Z každého slova pak vyber podle návodu jedno písmenko a zapiš ho do tajenky.

1. SKOLET 5. PÍSMENKO
2. ŘFÁRA 4. PÍSMENKO
3. CIEVZON 3. PÍSMENKO
4. ŠÍŽEJ 1. PÍSMENKO
5. ÁŘLOT 3. PÍSMENKO
6. HÁNEJ 3. PÍSMENKO
7. CIOLÁNKAN 1. PÍSMENKO

V kostele máme nové
(tajenka:)

4.	1.	6.	N	2.	5.	7.	3.
----	----	----	---	----	----	----	----

P. S.: Naštěstí zatím není v kostele, ale v chlívku. I když člověk nikdy neví. ☺

Jestli vyluštíte tajenku a chcete ho vidět, zastavte se v klubu a poproste obsluhu.

CO BUDE

PRVNÍ ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY

Jak řekl pan farář, aby se to dobře pamatovalo, na svátek Uvedení Páně do chrámu uvedeme pastorační radu do funkce. Setkáme se tedy v pátek 2. 2. v 19.00 na faře. (Od 18.00 bude v kostele mše sv., na kterou navážeme.)

SETKÁVÁNÍ MINISTRANTŮ

Na začátku bych rád poděkoval těm, kdo se podíleli na službě při liturgii o Vánocích, a ještě více těm, kdo se na liturgii podílejí pravidelně po celý rok. A protože služba u oltáře má přece jen nějaká svá pravidla, taje i úskalí, tak bychom se rádi s ministranty začali setkávat pravidelně, abychom měli příležitost poznávat a osvojovat si pravidla, hlouběji pronikat do tajů a být připraveni na všechna úskalí. Tato setkání by se odehrávala **dvakrát do měsíce vždy v pátek po náboženství** a termíny budou měsíc dopředu ohlášeny ve Zprávách.

Zároveň bych rád vyzval ty, kteří můžou přispět při liturgii svou pomocnou rukou a přidat se k ministrantům, aby se přihlásili po kterékoli nedělní mši svaté v sakristii.

Naším cílem bude rozšířit ministrantské řady natolik, aby byla jistota, že bude zajištěna potřebná služba při každé nedělní liturgii, a aby výjimečné slavnostní příležitosti mohly probíhat se vsí parádou, která jim náleží.

Další setkání ministrantů tedy proběhnou v pátky **26. 1. a 16. 2. vždy od 16.30.**

Těší se Jan Horák

PROGRAM

Pá 26. 1.	Setkání ministrantů, 16.30
So 27. 1.	Zimní oheň – pálení vánočních stromků (17.00)
Pá 2. 2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu, mše v Roudnici v 18.00 v kostele
St 14. 2.	Popeleční středa, mše v Roudnici v 18.00 v kostele
Pá 16. 2.	Kde jsou dva nebo tři...nezávazné hovory o víře, 18.00 Klášterní klub (pozor, výjimka, nekoná se tentokrát 2., ale 3. pátek v měsíci)
Pá 23. 2.	Setkání ministrantů, 16.30

16. 2. = jarní prázdniny = není výuka náboženství pro děti!